

červenec 2017

Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí  
Hospodin. PŘ: 16:10

# Sborový zvěstník

časopis pro vnitřní potřebu sboru Církev bratrská v Chrudimi



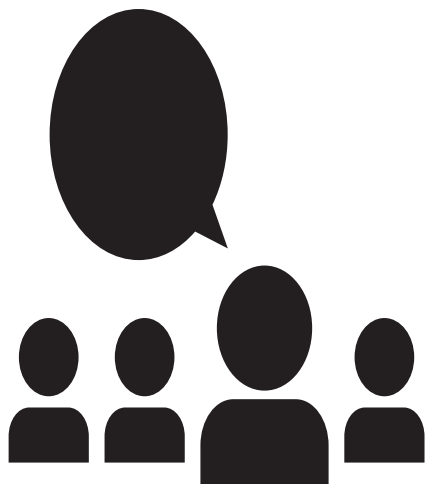
## Co najdete v tomto čísle?

- Úvodník - Hlučící jáma
- Z jednání staršovstva
  - Co nás čeká?
  - Vzpomínka na jaro
- Sborový den ve Slatiňanech
- Co se stalo v Proseči aneb Štercovák
- Cyril, Metoděj a my

## Z jednání staršovstva

Vybrané body z jednání posledních staršovstev:

- *Proběhl rozhovor s Janem Novotným a Michalem Kotrou.*
- *Projednali jsme prázdninový kalendář včetně sborové návštěvy v Litomyšli, plánované na 15. 10. 2017.*
- *Jednali jsme o průběhu příprav dětského příměstského tábora.*
- *Staršovstvo pověřilo s. Irenu Grohmanovou organizací slovíček pro děti.*
- *Jednali jsme o budoucnosti mládeže a způsobu vedení mládeže v příštím školním roce.*



## Hlučící jáma



*Napjatě jsem očekával na Hospodina a on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání o pomoc. Vytáhl mě z hlučící jámy, z blátivého bahna a postavil mé nohy na skálu a mé kroky utvrdil. Ž 40:2-3 (CSP)*

Se slovy tohoto žalmu, psaného před téměř třemi tisíci lety, se mnoho lidí může bez problémů ztotožnit i dnes. Ano, i dnes se Hospodin sklání k těm, kdo volají o pomoc. Nepřehlédněme ale slovo „napjatě“, kterým celý žalm začíná. Hospodin je stejný jako před třemi tisíci lety. Lidí, kteří na něj „napjatě očekávají“, je patrně méně, i když ani tehdy jich zřejmě nebylo mnoho. Žalmista nás proto naléhavě vyzývá – hledáš-li Boha, vlož do toho celé své srdce., nebuď v tom polovičatý.

Sám totiž zakusil, že jej Bůh vytáhl „z hlučící jámy a z bláti-

vého bahna“. I tato slova se mi zdají být velmi aktuální – jen ta jáma, z níž potřebujeme vytáhnout, hlučí ještě víc než dřív. Očekávat na Hospodina napjatě v hlučící jámě není a nikdy nebylo nic příjemného a jednoduchého. Není snadné zaslechnout Boží hlas, když kolem všechno hlučí. Mám na mysli jak měřitelné decibely, tak vše, co si hlasitě žádá naši pozornost. Zvláště dnes jako by celý svět byl jednou velkou hlučící jámou, která se snaží přehlušit Boží hlas a zahltit naše uši i srdce. Myslíš-li to však s Bohem vážně, vyhledávej ztišení!

Bůh totiž chce, aby náš život stál na pevném základě, na skále. Kdo nenajde Boha, bude se potácet v hluku tohoto světa od jednoho názoru ke druhému, od jedné libůstky ke druhé, často i od jednoho člověka ke druhému. Bůh, náš Stvořitel, má pro nás jiný plán. Je mocen postavit náš život na skále. Jen On může dodat našemu životu jistotu, která obstojí za všech okolností. On utvrdí naše kroky a nasměruje je nejen o těchto prázdninách.

S přáním, ať v hluku tohoto času slyšíme Boží hlas, který má tu moc postavit nás na skálu.

*Martin G.*

*Lépe je slyšet důtku od moudrého, než poslouchat opěvování od hlupáků. (Kaz 7:5)*





## Co nás čeká, novinky

**J**elikož Sborový zvěstník vychází jen jako občasník, přinášíme zde výhled na další domluvené či plánované akce. Pro aktuální informace sledujte kalendář ([www.cb.cz/chrudim/kalendar](http://www.cb.cz/chrudim/kalendar)), termíny se mohou změnit. Prosíme také o modlitby za jednotlivé akce.

### ▪ Shromáždění o prázdninách:

2. 7.: Kázání, V.P.: M. Grohman  
 9. 7.: Kázání: M. Grohman  
 16. 7.: Kázání: M. Grohman  
 23. 7.: Kázání: J. Drahokoupil  
 30. 7.: Kázání: P. Jelínek

6. 8.: Kázání, V.P.: M. Grohman  
 13. 8.: Kázání: J. Drahokoupil  
 20. 8.: Kázání: M. Grohman  
 27. 8.: Kázání: P. Jelínek

### ▪ Biblické hodiny o prázdninách:

5. 7.: Biblická: P. Jelínek  
 12. 7.: **Biblická není**  
 19. 7.: Biblická: P. Jelínek  
 26. 7.: Biblická: D. Kotrla

2. 8.: Biblická: J. Drahokoupil  
 9. 8.: Biblická: P. Jelínek  
 16. 8.: Biblická: J. Drahokoupil  
 30. 8.: Biblická: P. Jelínek

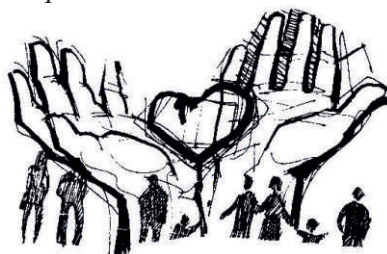
**Sborová návštěva v Lito-myšli.** Na neděli 15. 10. plánujeme společnou návštěvu sboru CB v Lito-myšli. Prosíme všechny, abyste si rezervovali tento termín.

## Nové vedení Církve bratrské

**S** novým Řádem platným od začátku roku nás od 1. září čeká další změna. Vedení Církve bratrské se ujme nová Rada, a to v tomto složení: David Novák (předseda), Petr Raus (1. místopředseda), Petr Grulich (tajemník) a členové Roman Toušek, Tadeáš Filipek, Tomáš Holubec, Jaroslav Pokorný, Bronislav Matulík a Tomáš Hurta.

Přimlouvejme se za ty, kdo stojí v čele, jak žádá Písmo: *Žádáme vás, bratří, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji.* 1 Tes 5:12 – 13

*V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry.* Ef 6:18



## Den maminek

**M**ožná jste si všimli, že v květnu nakonec neproběhl den matek v našem sboru. Stalo se tak z organizačních důvodů, za které se omlouvám. Všem maminkám alespoň touto formou dodatečně přeje-me hodně sil, Božího požehnání i radosti v jejich nelehkém úkolu.

Martin G.

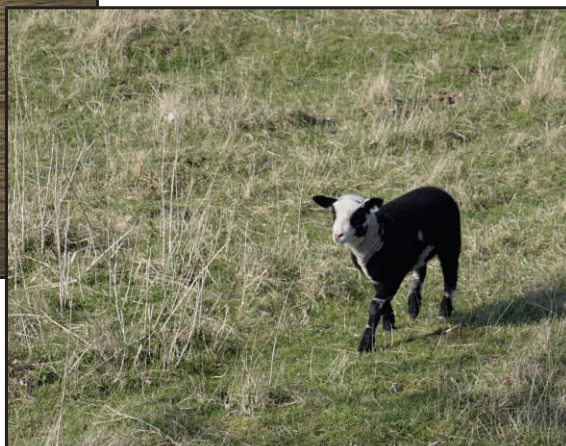
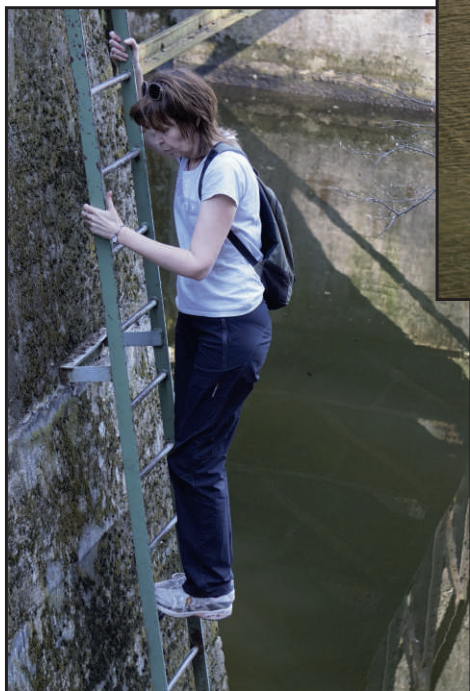
# Vzpomínka na jaro aneb sobotní procházka jarní přírodou



*Petrklíč ve volné přírodě už je také vzácnost.*



*Bože, kde jsi?? Potřebuji Tě, : „Z hlubin bezedných Tě volám.....“*



*Procházka byla nádherná, celkem nenáročný terén až na malou překážku u Práčovské přehrady. Musela jsem se překonat a slézt po žebříku. To, co bylo za tím, určitě stálo za to. Krásná labuť a pak dál stádo ovcí s jehňaty.*

*A tak je to i na naší cestě životem. Je čas klidu a pokoje a vzápětí se objeví překážka. Co s tím uděláme?? Zůstaneme stát, nebo s Boží pomocí projdeme a uvidíme požehnání, které pro nás připravil náš Pán Bůh?*



# Reportáže ze života sboru

Postřehy, fotoreportáže a další reflexe sborového života



*Alexandr Štěpánovský a jeho přednáška na téma „Po stopách Moravských bratří mezi Indiány.“*



*Noc kostelů 2017.*

# Sborový den ve Slatiňanech





## Úvahy, zamyšlení, příběhy

### Co se stalo v Proseči aneb Štercovák

*Je to už dávno, o čem vypráví tento příběh. Zaslechla jsem jej na návštěvě u Františka Doležala v Proseči. A protože to bylo v období, kdy jsme slavili 120. výročí práce v Prosečské stanici, tak mě napadlo jej k této příležitosti sepsat. Než se mi to ale povedlo, tak je rok pryč. Protože tento příběh však stojí za přečtení, sepisuji jej pro vás nyní. Ester G.*

Vynořil se jednou jako vysoký důstojník, jindy jako pravý Don Juan, vynaložil a rozvinul v příhodné chvíli všechnu znalost, drzost, cvičenost, vlohy a obratnost, jichž vyžaduje stav galantního muže, který postupuje krok za krokem, aby dosáhl vytčeného cíle, v krátkosti na to kdesi daleko objevil se jako katolický kněz, ač sám byl evangelík. Nejraději vydával se za hraběte nebo knížete, častěji se hrál dokonce roli generála, nepovrhl hodností doktora ani inženýra. Co podnikl, dělal s klidem, rozvahou a hned se do úlohy vpravil jako dobrý herec. Proto se mu taky podařilo tolik přímo neuvěřitelných scén/kousků, na které mnohem pozdější známý “kopnický hejtman”- takto obyčejný švec nestačil.

Pro tuto tvůrčí schopnost stal se skoro legendárním.

Narodil se roku 1838 na Pasekách v čísle 25. Přídomek “Štercovák” na rozdíl od četných zde žijících Vobejdů - zvláště v Proseči - odvozen je od více méně tu oblíbeného jídla šhubánky - netuhy, tlučky, trpalky, šustky s místním pojmenováním “šterc”. Chodil pouze do jednotřídní soukromé evangelické školy v Proseči, učil se pak v Brně po dva roky výrobě dýmek z mořské pěny. Odtud pro neshody s mistrem uprchl a přidržel se různých kočujících umělců pochybné ceny. Než ani u nich záliby nenalezl a dal se dobrovolně k vojsku. Lesklá šavle, řinčící ostruhy a bezvadná uniforma důstojníků, zvláště však třpytivý zjev generálů učinil mocný dojem na vznětlivou mysl mladého muže. Napodobil jejich chůzi, držení těla, osvojil si chování pravého gentlemana a obyčejný vojenský kabátec stal se pak tísňivým a proto, ač jinak oblíben u svých představených, několikrát desertoval.

Propuštěn byl z vojska, toužil stát se také takovým zlatem zářícím generálem a od úmyslu k činu u něho nebylo daleko.

Opatřil si generálskou uniformu, zavítal k přehlídce vojska do Vysokého Mýta. V hotelu “Pošta” v živé zábavě dlouho do noci v hovoru a veselí setrval s důstojníky, kteří k jeho uvítání se sešli v hojném počtu. U jízd sloužili většinou šlechtici, od kterých si hravě vypůjčil větší částku, ovšem na věčnou oplátku. Ráno, než se páni důstojníci prospali, generál Vobejda zmizel jako pára a dým.

Vobejdův sympatický zjev, jeho statná postava, korektní, přímo kavalírské chování, jeho dvornost, odhodlaná vůle, odvážnost, žádný strach před trestem, rovněž i znalost několika evropských jazyků umožňovaly mu sebevědomě vystupovat v úloze hraběte, jak se také představil v Kunštátě hraběnce, která ho také jako nefalšovaného šlechtice s největší vlídností přijala a neodepřela mu ani žádané zápůjčky větší částky peněz, o které ji neodolatelným způsobem požádal.

Ve vídeňském hradu vyrukovala stráž, když tam zavítal pan Vobejda jako ohlášený hrabě Czernín, c.k. komoří. Smělost či spíše drzost, s jakou tu vystupoval, stala se mu tentokrát osudnou. Dostal se za mříže a postrkem domů.

Po různých podobných nezdarech uchyloval se na Paseky do rodné chalupy č.25 a sem mu docházely dopisy nebo zásilky jemu svědčící. Na prosečskou poštu pod adresou: Hrabě Vobejda z Vysokých Pasek.

Vídeň miloval, proto rád znovu a znovu se do ní vracel, i přesto, že mu byla zakázána. Když tu opět měl být jednou zatčen a policie mu již byla v patách, klidně se zastavil, sáhl do kapsy, nabral hrst stříbrňáček a rozhodil je na zemi mezi lid. Nastal sběh lidu a následně hned pranice o rozkutálené mince, a toho použil, aby unikl svým pronásledovatelům.

V Olomouci vystoupil jako inspekční generál. Když se totiž dozvěděl, že v posádce se očekává inspekce generála, usmyslil si vykonati tuto inspekci

sám. Za tímto účelem si opatřil bezvadnou generálskou uniformu, ohlásil se předepsaným způsobem na místním velitelství s rozkazem, aby celá posádka vyrukovala. Při přehlídce vytýkal, nařizoval jako pravý odborník a chválil, až se hory zelenaly. Všichni zářili radostí nad neočekávaným úspěchem inspekce a cítili se v sedmém nebi. Jako stratég se tu však milý Vobejda neosvědčil, protože pustil ze zřetele choulostivý terén, na němž se octnul, jehož horká půda stala se mu také osudnou. K svému neštěstí protáhl totiž inspekci tak, že mezi tím dostavil se pravý generál a Vobejdův podvod vyšel najevo. Co za to “vyfasoval”, nebylo jistě maličkostí.

Z případu tohoto jest však patrné, že Vobejda nebyl sprostým zločincem, ani obyčejným podvodníkem vyššího slohu, jak říkáme “hochstaplerem” - spíše ukázal tu svoji ctižádostivost, ješitnost a skoro zdá se i nepřičetnost. Aspoň člověkem zdravého rozumu jistě nebyl.

Po válce 1866 zatoulal se až do slunné Itálie, kde vystupoval jako ruský kníže Ovlov. Seznámil se tu s hraběnkou neznámého jména a oženil se s ní. Ač měli několik dětí a jejich manželství bylo šťastné, nevydržel ani tu, opustil rodinu a sháněl dobrodružství jinde. Na svých potulných cestách přišel do Neapole, kde se do něj zamilovala manželka zámožného obchodníka, byla rozhodnuta následovat Vobejdu kamkoliv. Uprchli spolu, ale byli chyceni a Vobejda se “šupem” dostal do svého domova, kde byl dán pod policejní dozor na venkově ovšem velmi ilusovní.

Touha po modrém nebi Itálie, kde štěstí samo jej hledalo, nedala Vobejdovi, zvyklému již panskému životu, pokoje a dlouhého pobytu v jeho chudém a prostorném domovu. Vydal se opět za vytouženým modrým nebe Itálie, tentokrát jako Dr. Holub Vobejda s lékařským diplomem, jež si sám k tomuto účelu vyhotovil. Pozoruhodné je, že zde vyléčil bohatého Itala, kterého jeho diplomování domácí lékaři nedokázali vyléčit. Protože i dobrodruhům je krk velmi milou částí těla, útekem se spasil před nenávisť, mstou a pronásledováním těchto doktorů, kterým už došlo Vobejdovo vystupování doktorské. Jeho útek byl tak rychlý, že neměl ani času, aby přijal odměnu od uzdraveného boháče, jež mu za vrácené zdraví byl neskonale vděčen. Pouze jeho kožich si dovolil odnést na památku jako upomínku své zdařilé lékařské praxe.

Uzdravený Ital nejednou Vobejdu co nejsrdečněji písemně zval, aby se k němu do Itálie odstěhoval, že se o něj nejlépe postará, vše bylo marno. Také hraběnka, kterou Vobejda opustil, mu psala a žádala ho, aby se vrátil k rodině, že na něj jen v dobrém vzpomínají. Touha po dobrodružství pro něj byla mocnější než klidný, bezstarostný život, jaký se mu tu nabízel.

Jeho všestranná znalost, obratnost a dovednost byla úžasná, do všeho se hned vpravil a dovedl z toho i na chvíli těžit. Není tedy divu, že stal se i dvorním inkrářem, aby hned v zápětí ošálil katolického faráře, jemuž se představil jako kněz a žádal ho o pohostinství, kterého se mu dostalo. Po výborném spánku v bílých peřinách neobtěžoval se přijít ráno k oltáři a sloužit mši. Nikým nepoznán jako laik se po dobré snídani rozloučil s vlídným hostitelem, a přitom nevzbudil ani ani náznak podezření o tom, že je ve skutečnosti podvodník.

V roce 1870 domáhala se Proseč s jinými ještě městy železné dráhy z Ústí nad Orlicí do Hlinska. Když dosaženo ikoncese k stavbě dráhy, počaly přípravné technické práce. Vobejda, který se právě vrátil z dobrodružných cest, navštěvoval obchodníka Klugara v Proseči, jemuž se představil jako vrchní inženýr, který přišel z Prahy k vyměrování dráhy. Byl tu rád viděn a častován vínem. Po několika dnech se Klugar dozvěděl, kdo je vlastně domnělý inženýr, ale nehněval se na něj, že ho podvedl, ale zval jej nadále k sobě, neboť ho velmi zajímalo poutavé líčení neobyčejných dobrodružství Vobejdových, s nimiž se Vobejda nyní vůbec netajil.

Také v České Rybné vystupoval jako vedoucí inženýra a také tak byl pohoštěn ve mlýně u Drahošů, když jim slíbil, že se přičiní vést trať vedle jejich mlýna.

Roku 1878, kdy se Vobejda blížil již k vrcholu své dobrodružné kariéry (řítel se z vrcholu), došlo na hraběte Vobejdu z Vysokých Pasek na poštu do Proseče 2000 zl. od jím uzdraveného Itala. Poštovník, Alois Čupr je vydal sestře Vobejdové, avšak v posledním okamžiku je jako podezřelý zadržel a zpět vrátil.

Jak při vývoji pověsti bývá, i tu mnoho se přibá-jilo a na vrub Vobejdovi přičetlo, co nikdy nevykonan. Tak např. z toho, že u vojenské hudby sloužil, nadělala fáma, že roku 1866 dosáhl hodnosti kapelníka. Dále bájilo se, že byl 2 roky v Paříži



a navštěvoval tu univerzitu, že zde léčil pacienty z lepších rodin a požíval jako lékař dobré pověsti. Vystupoval prý v Paříži jako generál a v této hodnosti přímo okouznil samého maršálka Bazaina, jenž mu očitým způsobem projevil svou přízeň darem jednoho páru krásných šimlů. To už jsou smyšlenky ničím nedoložené.

Pověsti ty šly však ještě dále, až do krajnosti, a vytvořily ze Štercováka - Vobejdy mythickou osobu bajkou, že uměl sedm řečí a že psal rukou i nohou najednou ve dvou řečích.

Konce Štercováka – Vobejdy byly ubohé. Poslední zprávy o něm jsou, když zdržoval se u sv. Kateřiny na Poličsku. Tu bos, v zezných pláštěnkách, šotek malý, bezvousý vlekl trakař roští z lesa, vděčen za sklenku obyčejné kořalky.

Nuzně jedl, nuzně bydlel, strádal ve všem.

Zmizel, aniž kdo o něm ví, kdy a kde se ztratil, uchvácen byl spárem smrti. I na něm se osvědčilo, že božství naše cíle utváří, ať na hrubo je tesáme, jak chceme.

*Zpracovala Ester G.*

## Cyril, Metoděj a my

*A tak, bratří, jsme dlužni, ale ne sami sobě, abychom museli žít podle své vůle. (Ř 8:12)*

**M**inulou neděli, 2. 7. 2017, jsme si s kazatelnou připomněli slova Mistra Jana Husa, když jsme otevřeli jedno z jeho kázání. Málo si však v naší církvi připomínáme druhý svátek – dílo Cyrila a Metoděje.

Přítom dílo Cyrila a Metoděje mělo význam pro celý slovanský svět. Jejich práce se nesmazatelně zapsala do dějin českých i do dějin slovanského světa. Bratři Konstantin a Metoděj byli jistě dobří diplomaté a jejich práce měla politické souvislosti a důsledky. Avšak přesto nepřišli na Moravu provozovat politiku. Oba bratři tu byli především jako misionáři, nikoliv jako budovatelé národního státu. Oni měli dokončit pokřesťanství v Rastislavových državách, nikoli předně chránit národní identitu místních Slovanů.

To, co konali oba soluňští bratři, konali proto, aby křesťanství, zvěst o spasiteli, který se zjevil v Ježíši Kristu, přestala být v našich zemích jen cizí novotou,

kteřá se provozuje na dvorech zdejších mocných, aby bylo vidět, že dvorská společnost chce do Evropy. Oni přišli, aby se zdejší Slované mohli stát opravdu Kristovými učedníky. Přijali poslání moravských misionářů, protože věřili, že Bůh chce přivtělit i Moravany mezi své děti. Tuhle víru jim nedala politická intervence jejich panovníka, ani krása naší země, nýbrž Bůh sám. Věděli, že On slíbil ve svém Slově, že očistí rty každého lidu. Věřili, že On také v Kristu všechny sliby splnil. A tak zvěstovali a srozumitelným jazykem četli, jak poslal své apoštoly, aby získávali učedníky ve všech národech. Četli, že seslal svého Ducha, jenž přiměl Ježíšovy následovníky, aby mluvili všemi jazyky, co jich jen ve Středomoří bylo, o velkých skutcích Božích. Četli, že už nejsou židé a pohané a mezi nimi nepřekonatelná hradba.

Velikost soluňských bratří byla v tom, že tohle své poznání dovedli propojit s konkrétní situací a sdělit je srozumitelným jazykem. Že celým svým životem byli opravdovými svědky Ježíše Krista a milosti, kterou v něm máme.

Jak je to však s naším vyznavačstvím? O čem svědčíme svým životem? Proč je dnes vyznavačů, jako byli např. tito Soluňští bratři, tak málo? Proč je pro mnohé dnes tak obtížné mluvit a vyznávat veřejně svou víru? To je mnoho otázek, na které není snadné najít odpověď. Jedno je však jisté – vyznání a vyznávání naší víry je pro náš vztah s Bohem zásadní. Nemáme přece žít jen podle vlastní vůle, máme věřit Bohu a žít podle Jeho slov.

Vyznávejme tedy svou víru. Zvěst o víře, lásce a naději, kterou máme v našem spasiteli, potřebuje slyšet i dnešní svět, stejně jako za časů Soluňských bratří. Je třeba mít pro každého člověka tuto naději, a také každému se vši vážností opakovat Boží slova: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš“. (Ř 10:9)

*Martin G.*

## Narozeniny členů sboru (červenec – srpen)

Křepelová Milada	2. 7.
Žák Jan	19. 7.
Havelková Gabriela	20. 7.
Hušková Marcela	24. 7.
Grohmanová Ester	25. 7.
Šenkýřová Květoslava	29. 7.
Nadrchalová Jana	30. 7.
Veselý Jaroslav	23. 8.

*Cestě moudrosti jsem tě učil, vodil tě stopami  
přímosti. Půjdeš-li jimi, kroky tvé neuvíznou, jest-  
liže poběžíš, neklopýtneš. Př 4:11 – 12*



PŘEJEME VÁM BOŽÍ OCHRANU A POKOJ V SRDCI.

---

Sborový časopis Církve bratrské v Chrudimi,

Tištěno pro vnitřní potřebu sboru

Redakční rada: Zuzana Brůnová, Martin Grohman, Ester Grohmanová,  
Miroslav Kudláček, Barbora Švorcová.

Vychází v Chrudimi jako občasník.

Vydal sbor Církve bratrské v Chrudimi, Filištínská 27, IČO 26520010  
dne 9. 7. 2017 jako číslo 2/2017.

Za věcnou správnost příspěvků odpovídají autoři.

Své příspěvky můžete posílat na adresu [chrudim@cb.cz](mailto:chrudim@cb.cz)

**Kontakty:** kazatel sboru – Martin Grohman, tel.: 778014340